

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

Cap. I. Miraculum sanè memorabile diuinitus declaratum in homine
quodam fl[am]mis miserè exusto, & tamen in vita admirabiliter
conseruato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

COLLATIONVM
SACRARVM LIBER
QUARTVS.

DE MIRIFICIS OPERA-
TIONIBVS QVORVNDAM
illustrium Sanctorum.

*Miraculum sanè memorabile diuinitus declaratum in
homine quodam flammis miserè exusto, & tamen
in viua conseruato admirabiliter, donec confessione
& Eucharistia munitus esset, meritis sanctissime
martyris Barbara à Theodorico Pauli Gorcomen-
si, qui presens interfuit, conscriptum. Contigit mi-
raculum hoc, anno Christi 1448. Habetur in Tomis
Surijs, 4. Decemb.*

CAPVT PRIMVM.

DEST mortem domini Frede-
rici de Blanckenheim, Traie-
ctensis Ecclesie Episcopi, pro-
pter electionis dissidium duos
accidit pro Episcopatu con-
tendere: è quibus alter quam-
uis canonicè electus, & à subditis rece-
ptus, paulò post tamen vi denuò est extru-
sus atque fugatus. Eam obrem Martino Papa
in rebelles schismaticosq; excommunicatio-
nis censura animaduertente, accidit multos
tum Ecclesiasticos, tum Plebeios Deū timen-
tes

Q

tes à Traiecto, propterea quod Apostolica
 censura cōtemnebatur, discedere: quippe qui
 inobedientia exsilium præferre mallet. Inter
 hos lanus quidā non minus pius quā diues,
 ne peccatis cōsentiret alienis, neque anathema
 contemneret, in Gorcum, quod est Hollandiæ
 oppidum, exsul se continuit. Nomen vero
 erat Henrico Kock. Hic diuam virginem ac
 martyrem Barbaram quotidie cōsueuerat ve
 nerari. Audierat nanque, quisquis hanc in ho
 nore habuisset in vita, absque confessione &
 Eucharistiæ Sacramento non mori.

Agebat vitæ suæ annum ferme septuagesi
 mum, qui diuinæ incarnationis erat milles
 mus quadringentesimus quadragessimus octa
 uus, dum ex agro redeunti, hæc accidit cala
 mitas. Siquidem in nocte, qua festum agitur
 diui Augustini, quando labore rurali fatiga
 tus dormiebat, candela ardens in stramina,
 quorum tum forte ingens copia aderat, ceci
 dit. Vnde domus accensa illico tota flagrauit.
 Euigilarunt prædictus Henricus & Andreas
 filius eius, & pariter terri vix incendium vel
 nudi euasere. Nam andreas inter fugiendum
 ab igne circa genitalia læditur: Henrico vero
 patri indusum, quo caput inuoluerat, duobus
 in locis ardere cepit. Verum corpore libera
 tus, pro pecuniæ amissione maiori sollicitudi
 ne cepit vrgeri. Quare in domum redire sta
 tuit extracturus nummos. Itaque signo crucis

se munens, ubi in domum flammis relictam
 cucurrit, hæc ante super corpus eius nudum
 corruit, quàm ad conclave, in quo pecunia re-
 condita iacebat, perueniret. Hinc cum certa
 iam mors instaret, tametsi vrentibus flammis
 grauius torqueretur, maiori tamen dolore af-
 flictebatur, quod Sacramentis Ecclesiasticis nõ
 esset præmunitus. Ea propter, desperata cor-
 poris salute, pro animæ duntaxat remediis ad-
 diuam Barbaram, qua tunc potuit deuotione
 se contulit. Orans igitur: Sancta, inquit, Bar-
 bara, quod per sponsum tuum nunc potes, suc-
 curte misero, & in peccatis morienti. Fiat tuis
 precibus in me, quod olim pro Christo tibi
 morienti cælitus est promissum. Memor sit
 sponsum tuum sanguinis tui rosei atque virgi-
 nici: memor sit castissimi atque feruentis amo-
 ris tui, ne de corpore meo egrediatur anima,
 nisi confessionis sacramento ante purgata, &
 saluifico viatico præmunita.

Vix orationem finierat, & ecce virgo adstat
 decora sanctissima Barbara, eo scilicet sche-
 mate, quo in templo picta cernebatur. Hæc
 pallio suo mox ignium globos restinguens,
 per stramineum tectum candida sua manu il-
 lum eduxit, atque tuto in loco statuens, sic illi
 locuta est: Quia grata mihi sæpenumero deuo-
 tionis obsequia obtulisti, & modo diuinam
 misericordiam per meum patrocinium im-
 plocasti, meo scias interuentu tibi ad auroram

vsque

vsq; vitam prorogaram: quo viuendi spatio,
 confessiones, Eucharistiæ, atq; æternæ victio-
 nis sacramenta recipias. His dictis, ad superna
 rediens, Barbara virgo disparuit. Sauebat in-
 terea ignis, & vicinas domos absorbere festi-
 nabat. Clamant vigilæ, & pulsatis campanis
 ciues excitati, accurrunt. Caterùm Henricus
 ille prædictus, sanctissimæ Barbaræ præsidio
 flammis ereptus, ab imo pedum vsq; ad verti-
 cem capitis fuerat adustus, nec minus intus
 quàm extra in corpore torridus. Vade assai
 cadaveris speciem magis, quàm hominis præ-
 ferebat. Siquidem verenda eius ignis edax ad-
 eò absumpserat, vt hiantibus in inguine vul-
 neribus, etiam exta nudarentur cremata. Na-
 tes & clunes eius flamma vorauit; hypochon-
 dria, venter, pectus, ascellæ, collum, ac scapule
 non modò adusta, sed inflexibilia quoque, &
 vt ferrum rigida erant. A vertice deniq; capi-
 tis capilli cum carnibus defluentes, & ossa nu-
 dantes, in genis hærebant. Quid multa recen-
 seo; Ad eò fuit crematus, vt ossibus vix modi-
 ca adhæretet caro tanquam Aethiopsis nigra.
 Nam præter oculos, linguam & cor, quæ per
 B. Barbaræ subuentionem ex diuina miseratio-
 ne adhuc suo in vigore vigeabant, nihil in eo
 manebat reliquum.

Hic itaque, quamuis in eo nihil cerneretur
 præter admirabile, horrendumque cunctis si-
 mulachrū, per duos longos vicos, & plateam
 dictam

dictam *de Wödenstraet*, de incendij loco
ad filiam suam dilectam Dietuardam, quæ viro ho-
norabili Neudoni filio Arnoldi dudum nu-
pserat, domum solus iuit: vbi arentes pedicæ
inter eundem à corpore eius decedentes, com-
bustionis pariter ac miraculi euidentis testimo-
nium præbuere. Hæc tamen altero die collectæ,
humandi eius corpori sociatæ sunt. Itaque ad
filiam domum postquam aduenit, præmortu-
um eius corpus lecto impositum est: ipse verò
nihil aliud, quàm sacramenta Ecclesiastica, pau-
lo post moriturus expetijt: omnibus interim
manifestans, quanta sit Dei misericordia, bea-
ta Barbaræ precibus ac meritis in se collata.
Quippè cuius mortuo atque cremato corpori,
ne sacramentorum expers moreretur, vita ser-
uabatur.

Petrebuit interea per ciuitatem stupendi
huius miraculi rumor: & licet incendium in-
terim omni ferè momèto seipso fieret maius,
adeò vt ad templum vsque diuæ Agnetis tunc
aliquoties etiam accensum multas domos ab-
sumeret, ad spectaculum tamen hoc mirabile
cadaueris, vt ita dixerim, morituri plures,
quàm ad restinguendum ignem, confluebant.
Idcirco vt maius fieret miraculum, conforta-
tus à Deo Henticus, perinde ac sanus & inco-
lumis, populo aduentanti prædicabat. Nosce-
bat omnes, & ad terrenorum contèptum ex-
lestiumque amorem, quoscunque poterat, in-
uitabat.

378 COLLATION. SACRA
uitabat. Flentes pro se propterea arguebat,
quod pro se non ultra dolendum sentiebant,
quippe cum quo Deum misericordiam fecerant.
Hortabatur quoque eos, qui aderant, ut
Deum in cunctis eius operibus laudarent, ca-
sta ac feruenti deuotione colerent, & eius ma-
trem virginem Mariam pia ueneratione dili-
gerent, sanctissimam quoque Christi sponsam
Barbarā præcipua deuotione honoraret. Hæc
enim, inquit, ut cernitis nunc oculis uestris
honorantibus se sacramenta confessionis &
Eucharistiæ ante mortem impetrat. Ad hæc
miraculi huius in se facti narrans ordinem ad-
que modum replicat, ad dens illucescente au-
rora quantocius in testimonium ueritatis &
saeculo se migraturum.

Ne uero de miraculi adhuc ueritate quis
dubitaret, aut quod diuinæ erat miserationis
naturæ aut fortunæ adscriberet, rogabat hono-
rabilissimos quosque utriusque sexus senes ut ac-
cederent, & exploratis visu tactuque proba-
tis singulis & membris & locis discerent, non
uirtutis humanæ quod uiueret, sed potestatis
esse diuinæ. Accedentibus ad lectum multis
& cum trepidatione tangentibus: Non se-
ntio, inquit, uestro ex tactu læsionem. Tangit
securi adusta membra, & hiantia uulnera, cor-
porisq; rimas, quoniam gloriam Dei loquuntur,
etiam oculis explore. Videbitis quidem
combusta ac præmortua omnia, nec sine mi-

bili Dei virtute mihi adesse vitam. Ad hæc humana curiositate permoti, cum multi omnia lustrassent, Dei omnipotentiam, & sanctę Barbarę merita benedixerunt.

His ita peractis, cum omnium peccatorum suorum ab infantia confessionē fecisset, & sumptis sacramentis, ter adhuc confessionem repetisset, S. Barbaram electam suam patronam, diuinumque Laurentium inuocauit: orans vt hæc assatio corporalis & temporalis quam sustinuerat, incendij pœna, sibi in omnium cederet expiationem peccatorum. Postremò illucescente aurora, confessori & adstantibus dixit: O pater amande confessor, ceterique omnes amici, adest iam hora, qua moriens a vobis recedam. Quapropter hoc temporis breui spatio a me, quaeso, nolite recedere, sed orationibus me vestris iuate. Hęc dicens, ad Deum orando se conuertit, atque beatissimę virginis Marię, B. Barbarę, atque omnium Dei electorum precibus se commendans, suorum veniam peccatorum iterum orauit. Post hæc sonora voce: Domine, inquit, IESV Christe misericordissime Deus, qui me in ara sanctę crucis preciosissimo sanguine, & acerbissima morte redemisti, miserere mei. Ecce in manus tuas commendo spiritum meum. Hęc dicens, emisit spiritum. Ad laudem igitur Dei, & honorem beatę virginis ac gloriosę Barbarę, creatum eius corpus oculis omnium intra domum

380 COLLATION. SACRAR.
mum contuendum exponitur, & tandem in
templo Gorcomensi iuxta suggestum, cuius
omnibus pro amore viri accurrentibus vespere
sepelitur.

His ego Theodoricus Pauli de Gorcum,
quia interfui, & prædicti Henrici confessione
quater audiui, sacramenta administraui, vultu
nera eius ac membra tractavi, tractandaque
obtuli, ipsū præterea tenui inter brachia me
morientem, & ne modico quidem tempore
ut rogatus quoque à filiabus & amicis, ab eo
dem recessi, non potui tam glorioso miraculo
testimonium non præstare, & hæc ad Dei glo
riam scribere.

*D. Ludovicus de Granata, concione 1. de festo S. Ma
rie Magdalene, citat sequentem historiam ex Syn
nestro Prierio, in qua simul recitatur, quomodo S.
Magdalena Eliam monachum Dominicatum in ser
uitio B. Magdalene repesceret ad perseverantiam
animavit, suaque vita seriem eidem Elie trans
moravit.*

CAP. II.

CVM anno Domini millesimo quadringentesimo nonagesimo septimo, de
tionis gratia antrum, in quo poenituit beata
Maria Magdalene, & sacra eius reliquias apud
S. Maximinum visitassem, ostensum est mihi
pluries sacrum & venerabile caput eius ge
de valde, & rotum vndique ad os usque de
datum, excepta ea parte frontis, quam
uatore